

dringsforslag. Naar den højtærede Landbrugsminister kun vil lade Udryddelsen gælde en enkelt Art af Berberis, nemlig Berberis vulgaris, maa det først godtgøres, at denne ene Art af Planten skiller sig ud fra de andre Berberisarter paa let kendelig Maade. Ellers kommer man kun ind i det rene Virvar. Dernæst maatte man være klar over, at denne Berberisart var den egentlige Bærer af Rustsvampene inden for denne Planteslæggt. Men intet af dette er Tilfældet. Der skal i ethvert Tilfælde et meget øvet Kenderblik til at skelne mellem Arterne — det er min Overbevisning, og jeg har dog set adskillige af disse Plantearter —, saa at det vil blive meget vanskeligt at kende Berberis vulgaris fra de andre Berberisarter, i alt Fald fra adskillige af dem. Man vil staa famlende her og ikke formaa at ramme, hvad man egentlig tilsigter. Men dernæst oplyste den sidste ærede Taler, hvad han aabenbart har Ret i, at Professor Rostrup selv indrømmer, at Rustsvampene eller Sporerne dertil har han fundet paa 15 af de andre Arter. Det forekommer mig da, at man maa sætte alle andre Hensyn til Side, ogsaa Hensynet til Ønsker fra Gartnerne og vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger. Øndet kan ikke rammes virkningsfuldt paa anden Maade end netop ved en Lov som den, der her foreligger Forslag om, og vi maa da følgelig først forkaste det Ændringsforslag, som er stillet af den højtærede Landbrugsminister. Det vil i ethvert Tilfælde blive min Stilling til Afstemningen.

Bing: Det er gaaet mig som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen), at det er med nogen Forundring, jeg har hørt, at den højtærede Landbrugsminister har fremført Professor Rostrup som Talsmand for, at man trygt kunde holde sig til Berberis vulgaris, naar man vilde Rusten til Livs. Ogsaa jeg har nemlig fundet, hvad det ærede Medlem har fundet, en Udtalelse af Professor Rostrup, som kun er faa Aar gammel, hvori han erklærer, at han har iagttaget Staalrust paa 15 Arter af Berberis, som altsaa alle ere skadelige. Det kunde synes, at der var en Modsigelse deri, men jeg tror, jeg kan forklare den derhen, at Professor Rostrup mener, at disse andre Arter forekomme ret sjældent og derfor ikke ville spille nogen større Rolle ved Rustens Udbredelse. Imidlertid ligger jo deri ogsaa en Grund for os til ikke at skaane disse

Arter. For det første maa man, naar man vil modarbejde et Onde, søge at komme det til Livs i selve Oprindelsen, men dernæst vilde vi ikke stor Fortræd, naar vi tage dem alle med, netop fordi de forekomme saa sjældent. Der er imidlertid en anden Grund, hvorfor disse andre Arter ville kunne gøre Fortræd, og det er den, at hver Gang man vil paapege en Berberis, hver Gang man vil vise en Mand, at her er en Plante, man bør udrydde, vil han komme med den Indvending, at den hører til de andre Arter, ikke til Berberis vulgaris, og deri ligger en Fare. For det første faa vi Tvivl, og Striden maa da indankes for Autoriteterne, thi det er vanskeligt for Folk, der ikke ere Botanikere af Fag, at skelne mellem disse Berberisarter. Lad være, at Professor Rostrup mener, at det ikke er vanskeligt, men han er jo netop Botaniker af Fag og kan derfor ikke ret sætte sig ind i, at det kan volde andre Vanskelighed. Jeg har i alt Fald foruden af egen Erfaring ogsaa fra andre Sider hørt fremhæve, at det er meget vanskeligt at skelne disse Arter af Berberis fra hinanden. Spørger man saa, hvorfor vi skulle skaane disse Arter, er der kun den ene Grund, at Gartnerne ønske det. Men den Grund er ikke tilstrækkelig. Denne Plante spiller i Virkeligheden aldeles ingen økonomisk Rolle for Gartnerne. Spørgsmaalet er i højeste Grad ubetydeligt, idet der findes Tusinde andre Buskvækster, som Gartnerne kunne anvende til Havebrug, og det vil kun volde ringe Savn eller slet intet Savn, hverken for Haveejerne eller for Gartnerne, om disse sjældent forekommende Arter gik ud af Sagaen. Jeg beklager derfor at maatte tilraade det ærede Tings Medlemmer ved denne Lejlighed ikke at følge den højtærede Landbrugsminister, men stemme imod de Ændringsforslag, han har stillet.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Jeg maa beklage, at de foreliggende Ændringsforslag ikke synes at vinde Tilslutning her i Tinget. Jeg har ment, at det vilde være rigtigt at lade de Berberisarter være i Fred, som ingen Fortræd gøre, i al Fald af større Betydning. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg ganske skål henstille til det høje Ting, om det mener at kunne føje Gartnerne i deres Ønske, eller om det mener at burde fastholde en Udryddelse af alle Berberisplanter. Jeg har ment at burde imødekomme dette Ønske fra Gartnernes Side i Betragtning af, at det for-